

Sygn. akt VI GC 995/15/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. S.

przeciwko:

K. P. (1)

o zapłatę

- 1) uchyla nakaz zapłaty z dnia 8 grudnia 2014r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VGNC 1481/14;
- 2) zasądza od pozwanego K. P. (1) na rzecz powoda M. S. kwotę 25 292,34 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote trzydzieści cztery grosze) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 lipca 2014r. do dnia zapłaty;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 767,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego K. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 829,43 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia dziewięć złotych czterdzieści trzy grosze) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 995/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu przeciwko pozwanemu K. P. (1), powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 27 922,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi dnia 18 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwany dokonał u powoda zakupu towarów zgodnie z zamówieniem nr (...) z 20 maja 2014 r. Zapłata za towar miała być dokonana z odroczeniem terminu płatności określonym w fakturach VAT. Pozwany własnoręcznie podpisał fakturę VAT nr (...) z 2 lipca

2014 r., która była poprzedzona fakturą zaliczkową nr (...), potwierdzając jednocześnie zgodność ilości otrzymanego towaru z fakturą. Pozwany jedynie częściowo uregulował zapłatę za fakturę VAT nr (...) z 2 lipca 2014 r., dokonując dnia 28 maja 2014 r. zapłaty kwoty 9.000,00 zł. Powód wskazał, że w połowie lipca 2014 r. pozwany zgłosił reklamację, co od zakupionej szyby w oknie o wymiarach (...), którą to reklamację powód uwzględnił w sposób satysfakcjonujący pozwanego, co potwierdza protokół reklamacyjny z dnia 30 lipca 2014 r. Po wezwaniu pozwanego przez powoda do zapłaty brakującej części należności, pozwany zgłosił kolejną reklamację (częściowo niezasadną) odnośnie zamontowanych w oknach szprosów, która to usterka została usunięta. Pozwany w dalszym ciągu odmawiał dokonania zapłaty za dostarczony towar zgłaszając kolejne zastrzeżenia do towaru których wcześniej nie zgłaszał. Powód wskazał, że wobec bezzasadności roszczeń pozwanego, odmówił spełnienia jego żądań.

W dniu 8 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy wydał w sprawie V GNc 1481/14 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, obciążenie powoda kosztami postępowania oraz o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tychach.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej złożył w dniu 20 maja 2014 r. u powoda zamówienie na okna prostokątne – zamówienie nr (...) oraz w dniu 27 maja 2014 r. na okna lukowe – zamówienie nr (...). Pozwany wskazał, że odbioru dostarczanego towaru dokonał pracownik pozwanego A. G., który nie posiadał jakiegokolwiek pełnomocnictwa do składania oświadczeń woli w imieniu swojego pracodawcy. Dlatego też w ocenie pozwanego nie można przyjąć, że dokonanie przez A. G. odbioru dostarczonego przez powoda towaru było właściwe, skoro ze strony pozwanego osoba uprawniona nie złożyła stosownego podpisu. Pozwany podnosił, że w chwili odbioru dostarczonego przez powoda towaru pracownik pozwanego A. G. zauważył ewidentne wady w dwóch oknach, co zostało odnotowane w dokumencie WZ nr (...), a także wskazane w fakturze nr (...) poprzez wykreślenie zapisu, że odebrany towar jest wolny od wad. Powód przyjął zgłoszoną reklamację i w jej wyniku rozpoczął naprawę wadliwie wykonanej stolarki. Pozwany dnia 21 lipca 2014 r. poinformował powoda, że dokona płatności za fakturę VAT nr (...) dopiero po usunięciu wad. Pozwany w sprzeciwie zaprzeczył twierdzeniom pozwu, w zakresie twierdzenia, że sposób załatwienia reklamacji w pełni go satysfakcjonował albowiem protokół reklamacyjny zawierał jedynie stwierdzenie o wymianie pakietu szybowego w oknie 1765x1445, pomijając kwestie usunięcia pozostałych wad. Pozwany podniósł, że powód pomimo swych licznych zapewnień nie usunął wad przedmiotu umowy.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany w maju 2014 r. złożył u powoda zamówienie nr (...), przedmiotem którego były okna oraz oszklone drzwi. Dnia 28 maja 2014 r. pozwany przelał na rzecz powoda kwotę 9.000,00 zł tytułem zaliczki za zamówienie nr (...) oraz kwotę 2.000,00 zł tytułem zaliczki za zamówienie nr (...).

Powyższy towar zostały dostarczany pozwanemu na początku lipca 2014 r. Odbioru towaru dnia 14 lipca 2014 r. dokonał pracownik pozwanego A. G.. Okna zostały dostarczone pozwanemu w stanie nienaruszonym, a nieprawidłowości zostały zauważone dopiero po zamontowaniu okien. Podczas odbioru zostały stwierdzone jedynie drobne usterki ze szprosami.

Dowód: zeznania świadka A. G. (k. 182-185), zeznania świadka K. P. (2) (k. 469v-470), dokument WZ (k. 67), korespondencja elektroniczna (k. 54-57), zamówienie nr (...) (k. 13-15, 58-65), protokół odbioru (k. 69), potwierdzenie przelewu (k. 66).

Pozwany upoważniał A. G. do odbioru towarów oraz do podpisywania faktur, oświadczeń potwierdzających usunięcie wad towaru, dokumentów wydania np. okien.

Dowód: zeznania świadka A. G. (k. 182-185).

W związku z dostarczeniem zamówionego towaru powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) z 2 lipca 2014 r. opiewającą na kwotę 36 922,34 oraz poprzedzoną fakturą zaliczkową VAT nr (...) z 30 maja 2014r.

Dowód: zamówienie, faktura VAT (11, 12, 68).

Firma pozwanego dokonała montażu okien w budynku jednorodzinnym należącym do R. C. w lipcu 2014 r. W zamontowanych oknach były widoczne szczeliny pomiędzy szprosami. R. C. uwagi dotyczące estetyki okien zgłosił pozwanemu.

Dowód: zeznania świadka R. C. (k. 186-187), zeznania pozwanego K. P. (1) (k. 469v-470).

Pozwany pismem z dnia 15 lipca 2014 r. złożył u powoda reklamację dotyczącą faktury VAT nr (...) z dnia 2 lipca 2014 r. w treści pisma powołując się na okoliczność nieprawidłowego montażu szprosów.

Dowód: reklamacja z dnia 15 lipca 2014 r. (k. 70), korespondencja mailowa (k. 74-75, k. 76, k. 78-80, k. 90, k. 82-85, k. 95-100).

Powód na wezwanie pozwanego dokonał serwisów reklamacyjnych, w trakcie których wymieniono szprosy we wszystkich dostarczonych oknach. Szprosy zdzierano, myto szybę, usuwano pozostałość kleju i naklejano nowe szprosy.

Dowód: zeznania świadka A. G. (k. 182-185), zeznania świadka R. K. (k. 444), zeznania świadka W. C. (k. 434-436), zeznania świadka W. C. (k. 434-436), zeznania świadka A. J. (k. 436-438), zeznania świadka A. W. (k. 438-439), zeznania pozwanego K. P. (1) (k. 469v-470).

W trakcie prac serwisowych nie zgłaszano, żadnych uwag do sposobu prowadzonych prac serwisowych.

Dowód: zeznania świadka A. G. (k. 182-185), zeznania świadka A. J. (k. 436-438).

W protokole reklamacyjnym z dnia 30 lipca 2014 r. wskazano że dokonano wymiany pakietu szybowego w oknie 1765x1445 oraz osoba działająca w imieniu pozwanego swoim podpisem potwierdziła załatwienie reklamacji w sposób zaspokajający roszczenie. W protokole reklamacyjnym z dnia 18 września 2014 r. nie potwierdzono załatwienia reklamacji w sposób zaspokajający roszczenie.

Dowód: protokół reklamacyjny z dnia 30 lipca 2014 r. (k. 16, 81), protokół reklamacyjny z dnia 18 września 2014 r. (k. 16v, 86).

Pismem z dnia 19 września 2014 r. pozwany stwierdził, że nie akceptuje sposobu w jaki została wykonana naprawa stolarki, polegająca na wymianie wadliwych szprosów.

W odpowiedzi z dnia 19 września 2014 r. powód wskazał, że w celu rzetelnej oceny wykonanych prac promuje dokonanie oględzin przez technika z firmy (...).

W piśmie z dnia 7 października 2014 r. pozwany wezwał do usunięcia wad sprzedanego towaru.

W piśmie z dnia 7 października 2014 r. pełnomocnik powoda stanął na stanowisku, iż roszczenia pozwanego są bezzasadne.

W piśmie z dnia 16 października 2014 r. pozwany stwierdził, że doszło do niezgodności wykonanych prac stolarskich z zamówieniem oraz, że w jego ocenie prace związane reklamacją nie zostały zakończone.

W piśmie z dnia 22 października 2014 r. powód stwierdził, że w jego ocenie żądania pozwanego szczególnie w zakresie obniżenia ceny są w jego ocenie bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

W piśmie z dnia 29 października 2014 r. pozwany podnosił, iż w jego ocenie złożona reklamacja jest zasadna w związku z czym roszczenie pozwanego w zakresie obniżenia ceny również jest zasadne.

Dowody: pismo pozwanego z dnia 19.09.2014 r. (k. 17-17v, 87-88), pismo powoda z dnia 19.09.2014 r. (k. 18, 89), pismo pozwanego z 29.10.2014 r. (k. 109-110), pismo pozwanego z 7.10.2014 (k. 19-20), pismo pełnomocnika powoda z 7 października 2014r. (k. 104-105), pismo powoda z dnia 22 października 2014 r. (k. 23, 108), pisma pozwanego z 16 października 2014 r. (k. 22)

Biegły w swej opinii pisemnej stwierdził, że wady wskazanego typu zdarzają się rzadko. Dokonał badania metodą organoleptyczną. Biegły zarówno w opinii pisemnej jak i ustnej podkreślał, że wady okien zamontowanych u R. C. są wadami nieistotnymi. Polegają tylko na zmniejszeniu poziomu ich estetyki, ale w żadnym stopniu nie wpływają na ich funkcjonalność, a stwierdzone wady nie wpływają na stopień ich użyteczności. Biegły zbadał wszystkie okna we wszystkich pomieszczeniach i podzielił wady na usuwalne, nieusuwalne oraz częściowo usuwalne. W swej opinii pisemnej biegły obliczył w procentach wielkość ubytku wartości w poszczególnych oknach z powodu stwierdzonych wad okien.

Biegły zaliczył do wad nieistotnych, usuwalnych, wady:

- okna pojedynczego w kuchni (ustalając zasadność potrącenia jego wartości z tego tytułu w wysokości 2%);
- drzwi podwójnych szerokich w pokoju dziecka (ustalając zasadność potrącenia ich wartości z tego tytułu w wysokości 5 %).

Biegły zaliczył do wad nieistotnych, częściowo usuwalnych, wady:

- okna podwójnego w kuchni (ustalając zasadność potrącenia jego wartości z tego tytułu w wysokości 6%);
- drzwi balkonowych w kuchni (ustalając zasadność potrącenia ich wartości z tego tytułu w wysokości 5%);
- drzwi pojedynczych, wąskich w salonie (ustalając zasadność potrącenia ich wartości w wysokości 5%);
- drzwi podwójnych szerokich w salonie w ilości 2 sztuk (ustalając zasadność potrącenia ich wartości w wysokości 8%);
- drzwi podwójnych wąskich w salonie (ustalając zasadność potrącenia ich wartości w wysokości 6 %);
- drzwi podwójnych szerokich w sypialni (ustalając zasadność potrącenia ich wartości w wysokości 9 %);
- jednego okna pojedynczego w łazience (ustalając zasadność potrącenia jego wartości w wysokości 5%);
- drzwi balkonowych podwójnych w pokoju sypialni (ustalając zasadność potrącenia ich wartości w wysokości 12 %);
- 4 sztuk okien pojedynczych w garażu (ustalając zasadność potrącenia ich wartości w wysokości 6 %).

Biegły zaliczył do wad nieistotnych, nieusuwalnych, wady:

- okna pojedynczego w kotłowni (ustalając zasadność potrącenia jego wartości w wysokości 4%).

Biegły w swej pisemnej opinii stwierdził, że wartość dostarczonych okien przy uwzględnieniu istniejących wad wynosi łącznie brutto 34 292,34 zł

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego (k. 267-289), uzupełniająca opinia biegłego sądowego (k. 300-302), ustana opinii biegłego (k. 468-469), dokumentacja fotograficzna (k. 112), dokumentacja techniczna (k. 113-121).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, podkreślić należy wagę opinii biegłego E. E. (1). W ocenie Sądu jest ona rzetelna, pełna i konsekwentna. Ponadto poparta fachowością oraz wieloletnim doświadczeniem biegłego.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały one przez strony zakwestionowane. Zeznania złożone przez świadków A. G., R. C., R. K., W. C., A. J., oraz pozwanego K. P. (1) korespondowały z materiałem dowodowym zebrany w sprawie. W związku z powyższym Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii innego biegłego, ponieważ nie miał on znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, ze względu na pełną i rzetelną opinię biegłego E. E. złożoną w sprawie.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zasadniczej jego części.

Spór stron powstał w oparciu o wykonanie obowiązków z umowy sprzedaży w postaci zapłaty przez pozwanego. Strona powodowa domagała się zapłaty kwoty z wystawionej faktury VAT, a strona pozwana zakwestionowała roszczenie podnosząc, iż okna są obarczone wadami fizycznymi.

Strony procesu nie kwestionowały zawarcia umowy sprzedaży, więc należy uznać powstanie tego stosunku prawnego za okoliczność bezsporną sprawy i oprzeć na nim prawa i obowiązki stron.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n.).

Pozwany K. P. (1) nie zakwestionował faktu zawarcia umowy, jej treści, czy też faktu wykonania zobowiązania. Podniósł tylko, iż nie uznaje roszczenia powoda, ponieważ okna mają wady.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)(OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa. Pozwany z faktu nie uznania roszczenia wywodził skutki prawne w postaci braku obowiązku zapłaty za wykonanie umowy sprzedaży przez powoda. Tym samym zgodnie z treścią powołanego przepisu powinien wskazać dowody na poparcie twierdzeń. Pozwany zaproponował zeznania świadków oraz dowód z opinii biegłego.

Jak wynika z materiału dowodowego sprawy okna spełniają podstawowe normy jakości. Istniejące wady, które podkreśla pozwany są mało widoczne i mało znaczące, wręcz kosmetyczne. Występują minimalne szpary pomiędzy szprosami a ramą okna, minimalne nierówności, które trzeba mierzyć ekierką z kątem prostym, aby je zauważyć oraz paprochy o wielkości do 0,5 milimetra, czyli kurz, który widać dopiero po znacznym przybliżeniu się do okna i zwróceniu na nie uwagi. W ocenie Sądu takie wady nie mogą dyskredytować ważności umowy sprzedaży dokonanej pomiędzy stronami. W żaden sposób nie mogły zwolnić pozwanego od zapłaty za te okna. Tymczasem pozwany nie zapłacił za zamontowane okna od lipca 2014 r.

Należy podkreślić, że pozwany nie kwestionował w żaden sposób wystawionej faktury VAT, co zresztą stwierdził przy jej odbiorze własnoręcznym podpisem. Faktura jest potwierdzeniem obowiązku spoczywającego na pozwanym w postaci zapłaty za przedmiot umowy sprzedaży.

Strony umowy zostały jasno określone, a na podstawie art. 353 § 1 k.c., który brzmi, iż zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić, wynikają dla nich pewne obowiązki.

Podstawowym elementem treści zobowiązania jest wierzytelność, którą określa bardzo ogólnie przepis art. 353 k.c. jako możliwość żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność jest prawem podmiotowym, jednym z najdonioślejszych. Określa złożoną sytuację prawną podmiotu, na którą składa się pewien zespół funkcjonalnie powiązanych ze sobą poszczególnych uprawnień, uprawnień kształtujących, roszczeń, kompetencji. Jak inne prawa podmiotowe, także wierzytelności są wyznaczone przez obowiązujące normy dla ochrony prawnie uznanych interesów podmiotów. Najistotniejszym elementem każdej wierzytelności jest przysługujące wierzycielowi uprawnienie do żądania od dłużnika świadczenia, które przybiera postać roszczenia, gdy strony stosunku są już indywidualnie oznaczone, a samo świadczenie skonkretyzowane.

Sporna w sprawie była odpowiedzialność pozwanego wobec powoda w zakresie odpowiedzialność z tytułu rękojmi.

Przepis art. 556 par. 1 k.c. w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej ustawą z dnia 30 maja 2014 r. mówi, że sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niezupełnym (rękojmia za wady fizyczne).

W tym miejscu zauważyć należy, że pomimo obowiązywania nowych przepisów w zakresie rękojmi za wady od dnia 25 grudnia 2014 r. wprowadzonych ustawą z dnia 30 maja 2014 r., zgodnie z art. 51 tej ustawy, do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 559 § 1 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które powstały po przejściu niebezpieczeństwa na kupującego, chyba że wady wynikły z przyczyny tkwiącej już poprzednio w rzeczy sprzedanej.

Przepis art. 563 par. 2 k.c. w poprzednim brzmieniu wskazywał, że przy sprzedaży między osobami prowadzącymi działalność gospodarczą utrata uprawnień z tytułu rękojmi następuje, jeżeli kupujący nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a w wypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później – jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu. Jednakże utrata uprawnień z tytułu rękojmi za wady fizyczne nie następuje mimo niezachowania terminów do zbadania rzeczy przez kupującego i zawiadomienia sprzedawcy o wadach, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił albo zapewnił kupującego, że wady nie istnieją (art. 564 k.c.).

Przepis art. 566 par. 1 k.c. mówi, że jeżeli z powodu wady fizycznej rzeczy sprzedanej kupujący odstępuje od umowy albo żąda obniżenia ceny, może on żądać naprawienia szkody poniesionej wskutek istnienia wady, chyba że szkoda jest następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności. W ostatnim wypadku kupujący może żądać tylko naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o istnieniu wady; w szczególności może żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł korzyści z tych nakładów.

Zgodnie z art. 568 § 1 k.c. uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne wygasają po upływie roku, a gdy chodzi o wady budynku - po upływie lat trzech, licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że za okna dostarczone przez powoda pozwany nie zapłacił (oprócz kwoty zaliczki), pomimo, że podpisał fakturę. Za towar nie zapłacił, chociaż okna te zamontował u swego klienta.

Powód pomimo tego faktu, zgłaszał się na wezwania pozwanego i jego zgłoszenia reklamacyjne. W ramach reklamacji, mimo, że za towar mu nie zapłacono, wymienił zestaw szybowy w kuchni, oraz wszystkie szprosy. Nie można więc zarzucić powodowi, że nie podjął działań w celu zadowolenia klienta.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego powołanego w sprawie, wady stwierdzone przez niego są wadami nieistotnymi i częściowo usuwalnymi. Biegły stwierdził, że rzadko spotyka się wady fizyczne zgłaszane w tak niewielkiej ilości i istotności. Okna zostały bowiem zamontowane, otwierają się bez problemów i nie posiadają uszkodzeń. Stwierdzone wady nie powodują bowiem utrudnień w korzystaniu z okien. Polegają tylko na zmniejszeniu poziomu ich estetyki, ale w żadnym stopniu nie wpływają na ich funkcjonalność, a stwierdzone wady nie wpływają na stopień ich użyteczności. Biegły zbadał wszystkie okna we wszystkich pomieszczeniach i podzielił wady na usuwalne, nieusuwalne oraz częściowo usuwalne. W swej opinii pisemnej biegły obliczył w procentach wielkość ubytku wartości w poszczególnych oknach z powodu stwierdzonych wad okien. Biegły stwierdził w swej opinii, że łączna wartość kosztów potrącen z tytułu stwierdzonych przez niego ubytków wynosi 2 630 zł brutto. Mając na uwadze, że całość wartości tych okien wynosi 36 922,34 zł, obniżenie wartości okien ze względu na wady wynosi poniżej 10 % ich ogólnej wartości. Z dokumentów dołączonych do akt wynika, że na poczet zamówienia tych okien pozwany uiścił zaliczkę w wysokości 9 000 zł

Podstawowym obowiązkiem kupującego jest zapłacić za towar, zwłaszcza, że okna zostały zamontowane i są używane przez klienta pozwanego. Pozwany tego obowiązku nie wykonał bez uzasadnionego powodu.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione w wysokości 25 292,34 zł na podstawie art. 535 k.c. i nast.

Ponieważ w sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym należało w pierwszej kolejności uchylić nakaz zapłaty na podstawie art. 496 k.p.c. orzekać o żądaniu pozwu od nowa.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 par. 1 i 2 k.c., który to przepis od dnia 1 stycznia 2016 r. mówi tym, że należne są tylko odsetki za opóźnienie. Odsetki ustawowe zostały inaczej zdefiniowane. Niewątpliwie powodowi występującemu z pozwem chodziło o zasądzenie odsetek za opóźnienie, zatem należało orzec o występujących obecnie odsetkach.

W punkcie 2 wyroku oddalono powództwo w zakresie wartości ubytków stwierdzonych przez biegłego, które obniżyły wartość okien o kwotę 2 630 zł. brutto.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Co prawda oddalono powództwo w części 2 630 zł, jednakże stanowi ona tylko niewielki procent roszczenia pozwu. Ponieważ powód przegrał w nieznacznej części swego żądania wynoszącej poniżej 10 %, należało całością kosztów procesu obciążyć pozwanego. Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, opłata od pozwu w wysokości 350 zł oraz kwota 2 400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490.t.j) W dniu wytoczenia powództwa obowiązywała ustawa wyżej wymieniona.

W myśl art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 tej ustawy. W sprawie Skarb Państwa-Sąd Rejonowy w Tychach poniósł tymczasowo koszty w związku z przyznaniem kwoty kosztów opinii biegłego w łącznej wysokości 2 829,43 zł,

przy czym pozwany uiszczył zaliczkę na poczet opinii w wysokości 1000 zł. Sąd mając powyższe na uwadze, orzekł jak w pkt 4 sentencji wyroku i nakazano pobrać od pozwanego kwotę 1 829,43 zł tytułem pozostałych wydatków tymczasowo poniesionych w toku procesu przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk